

Skilnaðarstund

Nú leita tankar til Klakkvíkar prestagarðs!
og spyrt tú: hví? — er svarið:
»Jú, Petra og Rasmussen flyta
til Danmörk í fyrsta fari.«

Sum blaðungur maður hann kom her til lands.
Havnarfólki at tæna.
Har hitti hann Petru úr Rytuvík,
tað yndiga sprundið væna.

Í Klakksvík við henni hann setti bugg,
og börnini trý tey fingur.
Her bleiv hansara virkisfelt,
alt meðan árinu gingu.

Sum prestur hjá okkum sløk 24 ár
Várhara honum unti at sita.
Hvat hann útinti í hesi tíð,
tað skulu tit fáa at vita.

Hann talaði gleðiðskapin fram
við kraft og miklum veldi.
Altíð merktur av trúfesti
og kærleikans logandi eldi,

Við skírnarfuntin hann doypti mong:
1400 børn í tali;
og konfirmantar 1006
hann fermdi í kirkjusali.

Mangt hjúnarbandið hann samanbant,
433 eydnurik hjún.
Hann vinsælur altíð at mæta var
um strætir, gøtur og tún.

Á gravarbakka hann syrgin stóð
og hugdi á 900 kistir;
men samkenslu altíð í barmi
hann hevði við teim, ið mistu.

Ja, ein kundi nevnt so mangt, so mangt,
sum ikki er pláss fyri her.
Sum ferðamaður til aðrar bygdir
hann fór marga ótýðliga ferð.

Í kavaroki um Áarskarð,
til Árnafjarðar hann gekk.
Í brimgangi norður til Mikladal
hann mangan karmin fekk.

Á Fugloy, Svínøi og Viðoyinni
hann kennir hvørt mannabein.
Á Kallsoy, Kunoy og Borðoyinni
hann kennir hvønn garð og stein.

Ja, slikur er presturin Rasmussen,
hann telist blant mætastu menn.
Verð heilsaður, frægi, sum tænarari
og mannavinur í senn.

Nú flytur hann burtur í annað land
— og tað gert ikki við.
At sakna teg — frægi prestmaður —
fer alt Norðuroya kirkjulið.

Eg endi, sum skaldið í forðum kvað,
at »Gud hann varðveiti teg,
konu tína og tíni børn.«
Ja, hetta ynski tær eg.

At enda vit senda tær stóra tøk
á hesari skilnarstund.
Gud gávi, vit mótast einaferð øll
við songi á himmalsins grund.

Ein vinur.

nattúrkrefturnar hava forða, hvat stundum hendir
her á landi.

Tá ið hann fyri stuttum kundi halda silvurbrúð-
leyp, tóku »fleiri vinir« soleiðis til orða um hann
í hesum blaði: »Prestur er — tað er ikki óvógvi
sagt — ógvuliga væl dámdur maður. Tað hevur
ikki verið so lætt at vera prestur í eini bygd, har
stór brøðrameinigheit er, men hann, við sínum sera
fólkaligu gávum hevur dugað avbera væl at um-
gingist hesa meinigheit, og mong av teimum eru
eisini komin at halda av honum. Prestur hevur
verið tænarari í orðsins rétta týðningi; hann hevur
altíð verið villigur til kirkjuligar handlingar —
hann hevur ongatið umborið seg við at sagt: »eg
hævi ikki tíð í dag, steðga til sunnudagin.« Nei,

gerandis sum heilagt, morgun ella kvöld, uttan
mun hevur hann staðið til reiðar í sínum embæti.«

Og í heiminum! Hvat folir ein seg væl at stokka
inn á gólvið hjá honum, har er hann húsbóndi við
lít, skemtingarsamur og práttríkur, ella frúan við
kaffimunninum, jú, so sanniliga er har hugni, har
kennir ein seg ikki til »ovurs« —.

Tað, sum einamest hevur sermerkt Rasmussen,
eru hansara frálíku evni at minnst aftur tey fólk,
ið hann einaferð hevur hitt. Ikki minst hetta hevur
alt fram hitt mikla fólkeyndið, sum hann gjøgnum
árinu hevur vunnið millum manna. — Rasmussen
hevur verið prestur í orðsins rétta týðningi; hann
hevur sera góðar gávur sum talari, og uppaftur
hin vegin — hann kennur øll síni sóknarbørn og